

LLUÍS BUSQUETS · GUILLEM PALMADA
MICROCOSMOS

MICROCOSMOS

Contes: Lluís Busquets

Il.lustracions: Guillem Palmada

Lluís Busquets: lluisbusquets@hotmail.com

Guillem Palmada: guillem@pixelvirus.com

Publicat per Pixelvirus.com & Lluís Busquets

Primera edició digital Març 2021

© 2021 Pixelvirus.com

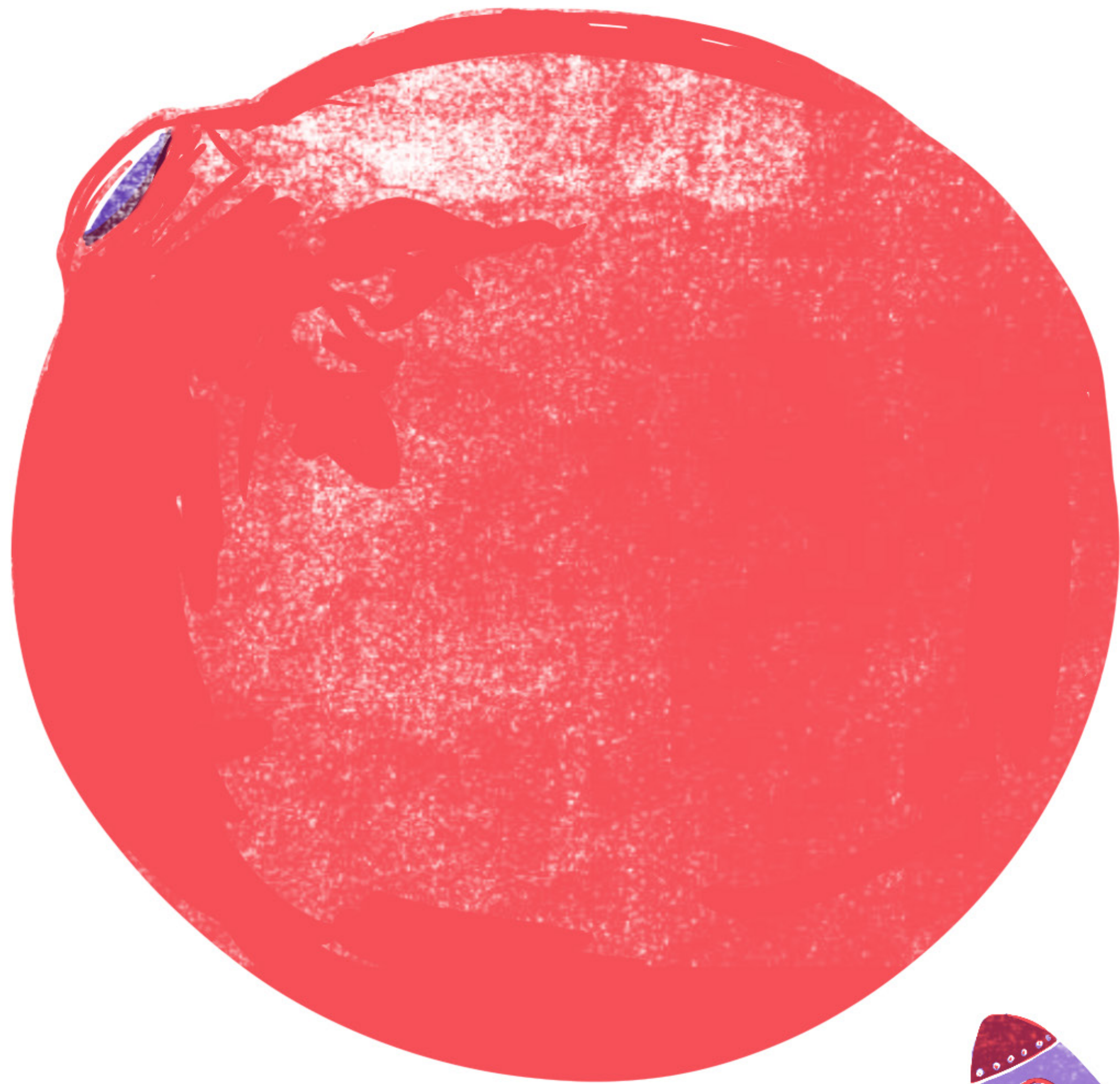
Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, amb excepció prevista per la llei.

“ Observar la realitat i transcendir-la. Mirar el món i descobrir els mons que no són visibles. Un conte que explica dues històries: una és visible i l'altra corre paral·lela, i només s'intueix. En la rutina d'allò diari hi ha espurnes que reflecteixen el món sencer. El macrocosmos dins el microcosmos. Només fa falta observar-ho amb atenció.”

Enrique Páez

L'astronauta

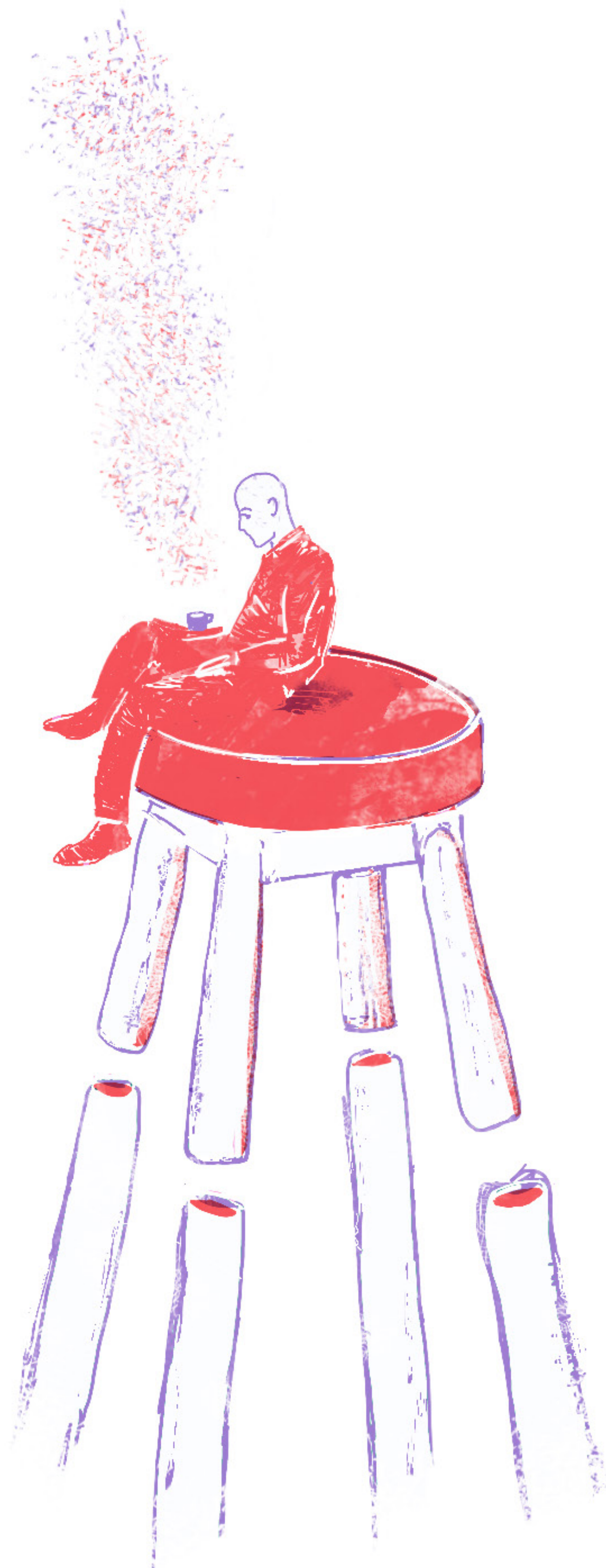
Mira per la finestra i el veu. El que fins aquell moment només havia sigut una equació matemàtica s'havia convertit finalment en un nucli rocós que flotava davant seu. Era llavors el moment on totes les renúncies i tots els esforços havien de cobrar sentit. Va esperar. Un segon, un minut. I no obstant, es va sentir immensament buit.

Un cafè

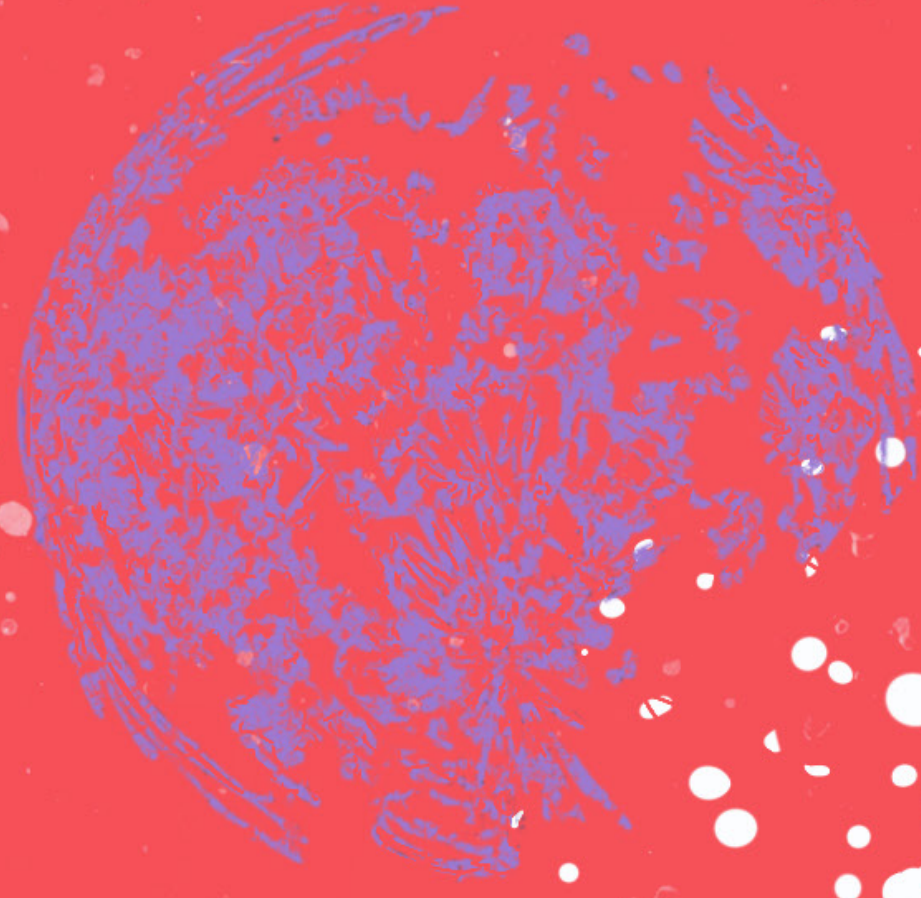
La carretera de tornada del cementiri era serpentejant. Va agrair fer el viatge sol per plorar lliurement i desfer el nus de la gola. Al cap encara li rebotaven les escenes del dia anterior. La trucada, la incredulitat, les presses. L'olor dolçassa d'ambientador de vainilla d'un tanatori ple de gent, de cares trencades, de paraules matusseres. Encara tenia 10 minuts. Va parar al bar i va demanar un cafè. Llavors, va fullejar el diari i va pensar:

- Quin partidàs! Amb aquest entrenador sí que anirem bé...

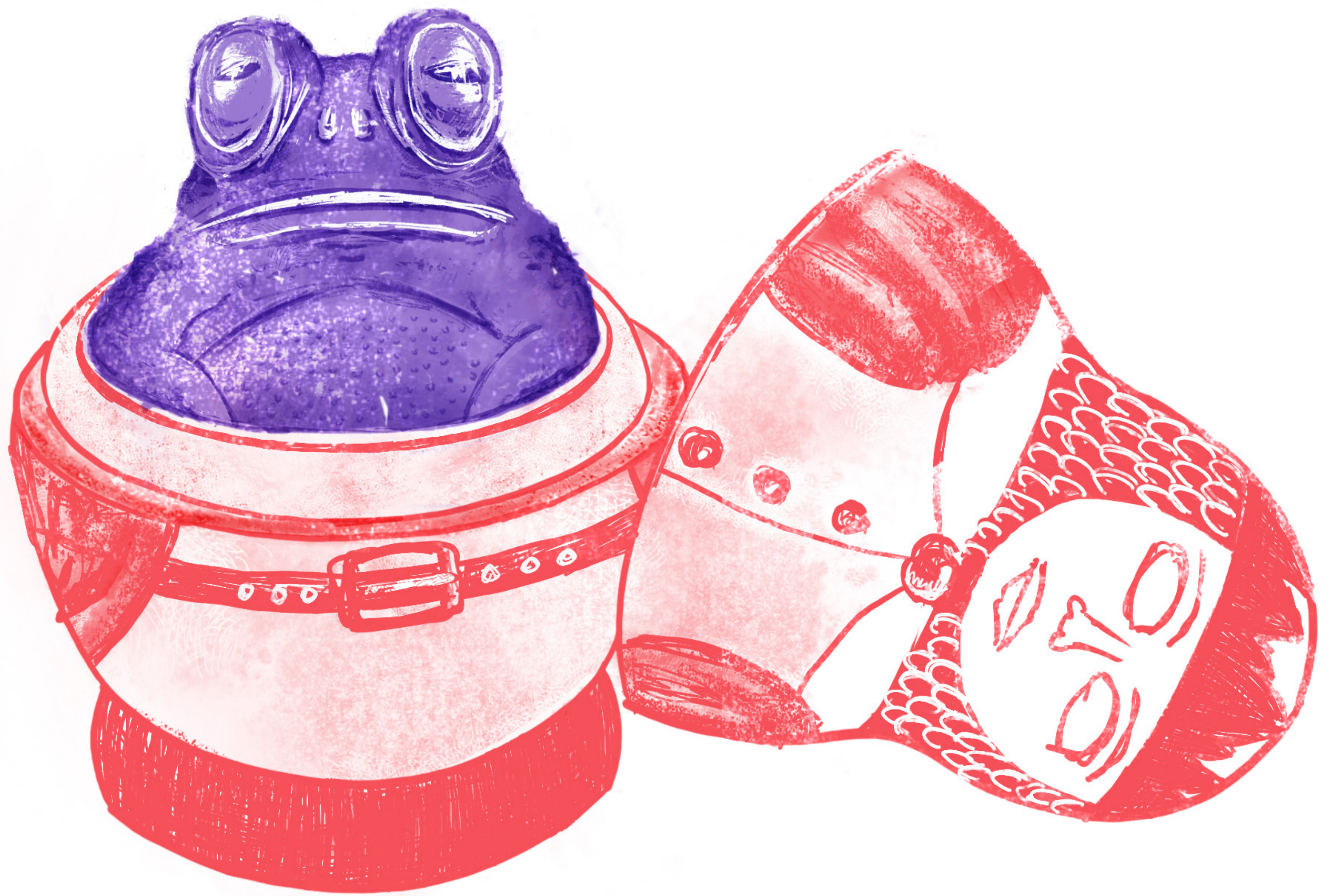
El dia que es va apagar el Sol

La cafetera xiula i para el foc. Puja les escales de cargol a passes lentes, resseguint la planta circular del far fins arribar a la torre. Obre els batents i sent la mateixa terra inhòspita de sempre, la mateixa olor de sal que entra i es confon amb la de petroli i tabac, les mateixes onades esclatant contra les roques en un zum-zum que dificultaria una conversa, si en tingués. Tot sembla igual, però avui res ho és. Amb cura, buida la cubeta de mercuri i desmunta les lents, els prismes, els engranatges i ho baixa tot al compartiment de les balises. Acostumat a les rutines de sempre aquestes tasques inèdites li resulten gratificants. S'asseu i obre el Llibre de Servei. Sota el “sense novetat” repetitiu de totes les setmanes prèvies escriu la data del dia i afegeix: “el sol s’ha apagat”. Abans de sortir mira les parets folrades amb els rostres en blanc i negre de tots els qui l’han precedit i imagina la seva foto penjada allà algun dia. Surt i camina contra el vent mentre pensa en tot aquest temps enviant senyals al no res, a no sap qui ni per què. Sap la transcendència de cada segon. S’allunya del far i nota com el cor s’accelera a mesura que s’apropa al penya-segat.

Ventafocs

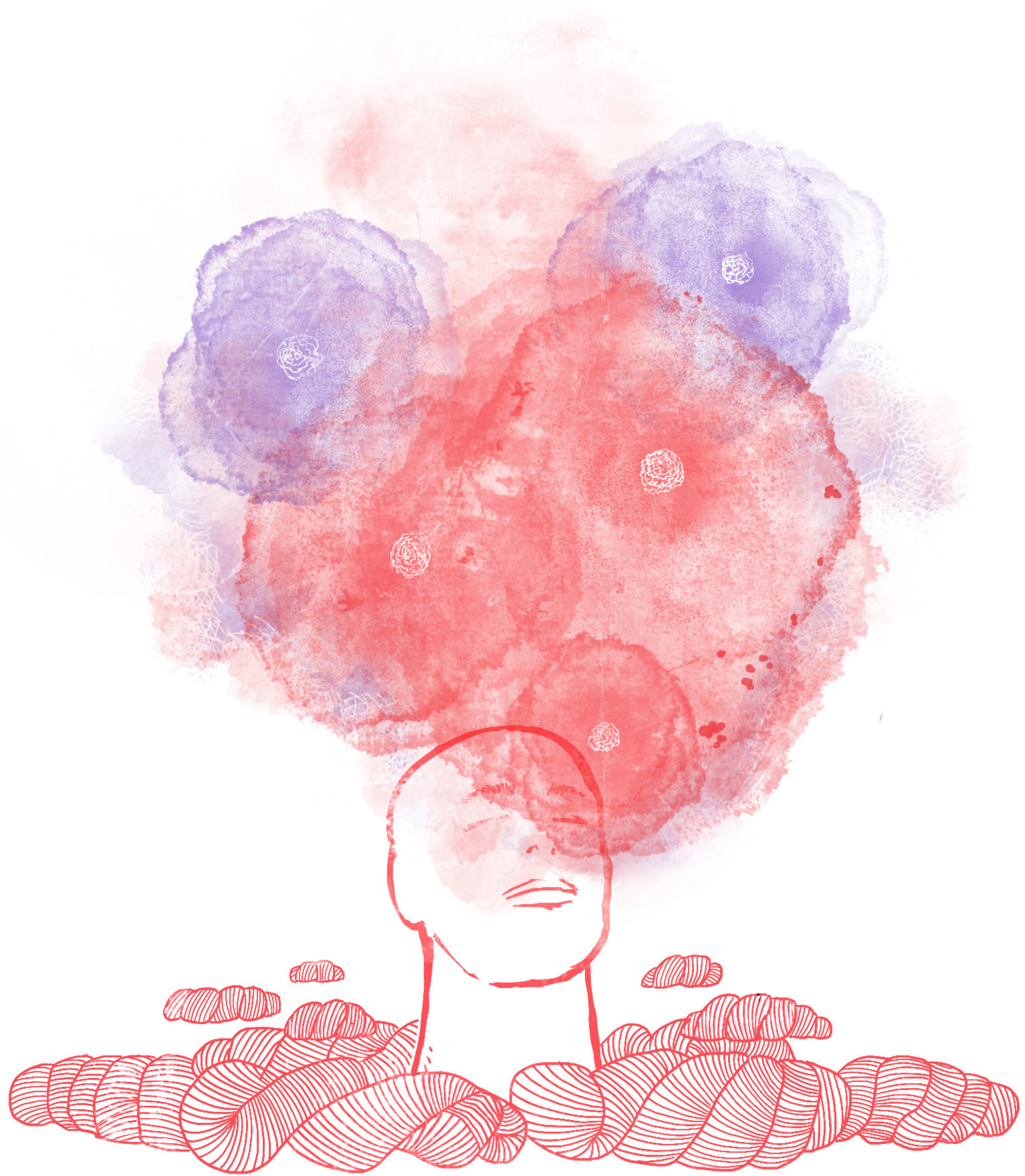
Quan va sonar la dotzena campanada ja era fora el palau. Corria tant com podia però de sobte, abans d'arribar a la carrossa, va parar en sec. Es va girar i va decidir enfrontar-se a la fada i al destí. Va enfilegar de nou les escales del castell mentre el seu vestit preciós s'anava convertint en pedaços. A dalt, el príncep mirava atònit. I no sabia si era per la fugida sobtada, pels parracs que penjaven o perquè qui tornava ranquejant era un home.

El somni

En el somni volava i l'aire em bufetejava la cara amb força. M'alçava damunt els núvols, planejava arran de mar, i les coses es veien petites, com de juguina, com quan mirem des d'un avió. De cop em vaig trobar sobre un bosc tropical, vaig decidir aterrar-hi. Orquídiess, bromèlies, helicònies... davant meu lluien, esplèndides, les creacions florals més meravelloses del planeta. Les tocava i em flairava les mans. Aromes lleugers però profunds, dolços i extravagants, olors a fruites, a espècies, a miracle. El plor de la Mireia va trencar l'encís. Amb ulls mig clucs i recança vaig córrer a la seva habitació per xiuxiuejar-li que no passava res, que continués dormint. La vaig abrigar amb tendresa i abans de sortir li vaig fer un petó al front. Al tornar a l'habitació l'Olga també estava desperta i em preguntava.

- No sents una olor a flors molt forta?

El cowboy del delta

Ahir va ser un dia llarg i dur. Suposo que per això em fa mal l'esquena. I avui tampoc m'espera un dia plàcid. Toca moure 200 caps de bestiar a les pastures d'en Ronnie Crawford, llaçar els vedells i baixar-los a marcar i vacunar. Si m'afanyo potser ho enllesteixo tot abans del cap de setmana. Si és així podré anar al rodeo. I si és així, potser la torno a veure. M'aixeco quan el sol encara no ha sortit. La Mostassa també sembla dormida i cansada. El baf pudent i càlid del seu alè m'escalfa la cara i m'agrada. L'hi col·loco la sella i renilla amb mandra. L'acarono, m'hi enfilo i arriem, deixant enrere una barraca atrotinada i quatre cases dormides.

La mare descorre les cortines i entra una llum morta. Em col·loca bé el respirador. Em palpa el bolquer i m'aixeca. L'esquena em fa mal. Estossego. M'acosta la safata. Un plàtan, un iogurt, un suc de taronja. S'asseu al meu costat i m'ho dóna, com cada dia. Mentre ho fa no para de xerrar, com si amb tones de paraules volgués enterrar alguna cosa. Quan acaba m'eixuga els llavis amb el tovalló i em diu alguna cosa que vol semblar optimista. Abans de marxar obra la finestra perquè es ventili l'habitació. Davant meu, —gastat de tant mirar-lo, penja el pòster de John Wayne muntant a cavall i mirant

el delta del Mississippí, a Red River. Aquesta làmina de 130x100 és el passaport al meu univers paral·lel. Tanco els ulls i torno on era, en un segon viatge 10.000 km a l'oest del meu llit. On ho havia deixat? Ah sí. L'acaronó, m'hi enfilo i arriem, deixant enrere una barraca atrotinada i quatre cases dormides. Potser diumenge la torno a veure, penso, i mentre em poso un bri d'herba a la boca esperono l'euga i trotem fort, planura enllà.

Biografia

Després de llegir el manuscrit es treu les ulleres amb les mans tremoloses. S'acosta a la finestra arrossegant els peus pel despatx de la planta quinze de l'edifici que porta el seu nom. Recapitula: han passat disset mesos des que va encarregar la seva biografia. Aquell treball havia de ser, i de fet era, un llibre mastodòntic, complet i rigorós, la radiografia perfecte de la seva obra i existència. El resultat però, no era l'esperat. Per res. El seu amic d'infància el recordava com un nen cruel i manipulador. Els companys d'institut parlaven d'algú desprietat, mesquí i pèrfid. Els socis el qualificaven de cobdiciós i deslleial. Les amants, de sàdic i pervers, d'incapaç d'estimar algú altre que no fos ell. I la família? La família no n'havia volgut dir res. El trencaclosques que havia construït aquell fotut reporter mostrava la imatge d'un ésser monstruós. Aquell era ell? Tant mal havia causat? Confús, va revisar mentalment alguns capítols de la seva vida. I ben mirat, potser sí que alguns actes havien sigut reprovables. Ara que hi pensava potser sí que aquella mirada o aquell gest, que en el seu moment li havia semblat trivial, adquiria un nou significat. La realitat es mostrava, de sobte, transparent i cruel, com si s'hagués aixecat un vel que fins llavors distorsionés la imatge. Va haver de tornar a seure. Publicar aquella cosa seria denigrar-se, desprestigiarse, tacar de merda tota

una vida que l'havia dut de ser un nen de poble a convertir-se en el magnat de l'acer. Tanmateix, confessar-ho –i fer-ho públicament, sota el seu nom- podria ser una expiació pels pecats comesos que el reconciliés amb la humanitat, amb els amics, amb ell mateix. Podia, fins i tot, escriure un pròleg en primera persona admetent les faltes i que aquest testimoni, per franc i valent, ho capgirés tot. Sí, potser això era el millor: penediment, penitència i redempció final. Ni que fos mentida. Encara que no ho sentís de debò. Aquest seria el seu últim gest contra tota aquella colla de fills de puta.

Estiu del 46

El primer cop que la vaig veure s'estava menjant el cacau en pols a cullerades a la terrassa del seu apartament. Era l'estiu del 46. Llavors jo tenia 9 anys, ella 10. Com una reacció química, la connexió va ser immediata i total. Em va ensenyar a caminar descalç per les pedres, a pescar crancs, a robar monedes de la bassina de l'església. I junts, amb troncs arrossegats pel mar, vam construir una cabana damunt un arbre on un dia em va regalar un petó amb gust a maduixa i cel, perquè sàpigues com es fan, va dir amb aquells ulls que semblaven pomes. Durant dos mesos ho vam ser tot, però llavors, a partir del comiat, ja res. No vaig tornar cap més estiu a l'illa i el record es va anar esborrant com s'esborra un tatuatge de mentida, enterrat per les tones de realitat que vindrien i acumulant factures, dos divorcis i mil decepcions. En algun lloc però, va quedar latent la promesa innocent que vam signar l'última tarda: el primer dia d'estiu d'aquí 70 anys hem de tornar a l'arbre. D'alguna manera aquell pacte ingenu havia quedat impermeable a l'oblit i com un cuc hivernant dins meu, la idea impossible del retorn s'havia anat desplegant fins a convertir-se en una responsabilitat. I allà anava jo. Aquell era el dia. Em va costar trobar l'arbre però ell, tossut com jo, també seguia dempeus. El vaig tocar i els meus dits arrugats van reaccionar amb electricitat, com

si tinguessin memòria. El vaig olorar, l'hi vaig parlar, el vaig besar d'amagatotis. Em vaig passar el dia assegut a la seva ombra mirant a través de les dunes per veure si arribava. Però cap rastre de ningú, només surfistes i mosquits. Al ferri de tornada, sentint-me ridícul i carrincló, vaig regalar una última mirada al moll. I va ser llavors quan baixant per les escales de l'últim vaixell d'arribada a l'illa, em va semblar reconèixer una velleta d'ulls lunars caminant amb pas atrafegat en direcció a la platja. Si era ella, espero que trobés el pot de cacau que hi vaig deixar.

On seria el problema?

Quan les campanes toquen a matines ja fa estona que Fra Borja està despert. Li passa cada dia, des de fa mesos. S'aixeca amb la lentitud dels seus anys i camina en silenci per les pedres gastades del monestir fins arribar a l'església, amb la resta de monjos. Són les 5:15h i el dia ha començat. Un dia que serà igual que l'anterior, igual que l'endemà. El mateix dia repetit des de fa 37 anys. Va ser una elecció de vida, una recerca de pau, de pregària, de vida en comunitat que havia servit per calmar la buidor dels seus vint anys i que amb el temps, podia dir, l'havia omplert. Per això no entenia què carai grinyolava ara dins seu i el feia viure turmentat. Era un pensament que l'atordia, que no podia obviar ni podia comprendre. I si el monestir no era el seu lloc? I si s'havia equivocat de vida? Altres vegades havia tingut dubtes, com quan aquells dimecres creuava els ulls amb la dona que acompanyava turistes. Però les altres vegades, amb l'oració i l'esforç, havia pogut redirigir el seu cap. Aquest cop no.

Assegut a consultes davant el pare abat, amb vergonya i vulnerable, va verbalitzar els dimonis, que van sortir esperitats com un ruixat.

- Pare, i si m'he enganyat durant tots aquests anys?

I si m'he enganyat només per sobreviure? I si tot això que fem és

només una il·lusió per suportar la vida, que no té cap sentit?
L'abat, qui sap si ennuolat també algun dia pels mateixos fantasmes,
va respondre lacònicament, amb una altra pregunta.

Conte de Nadal

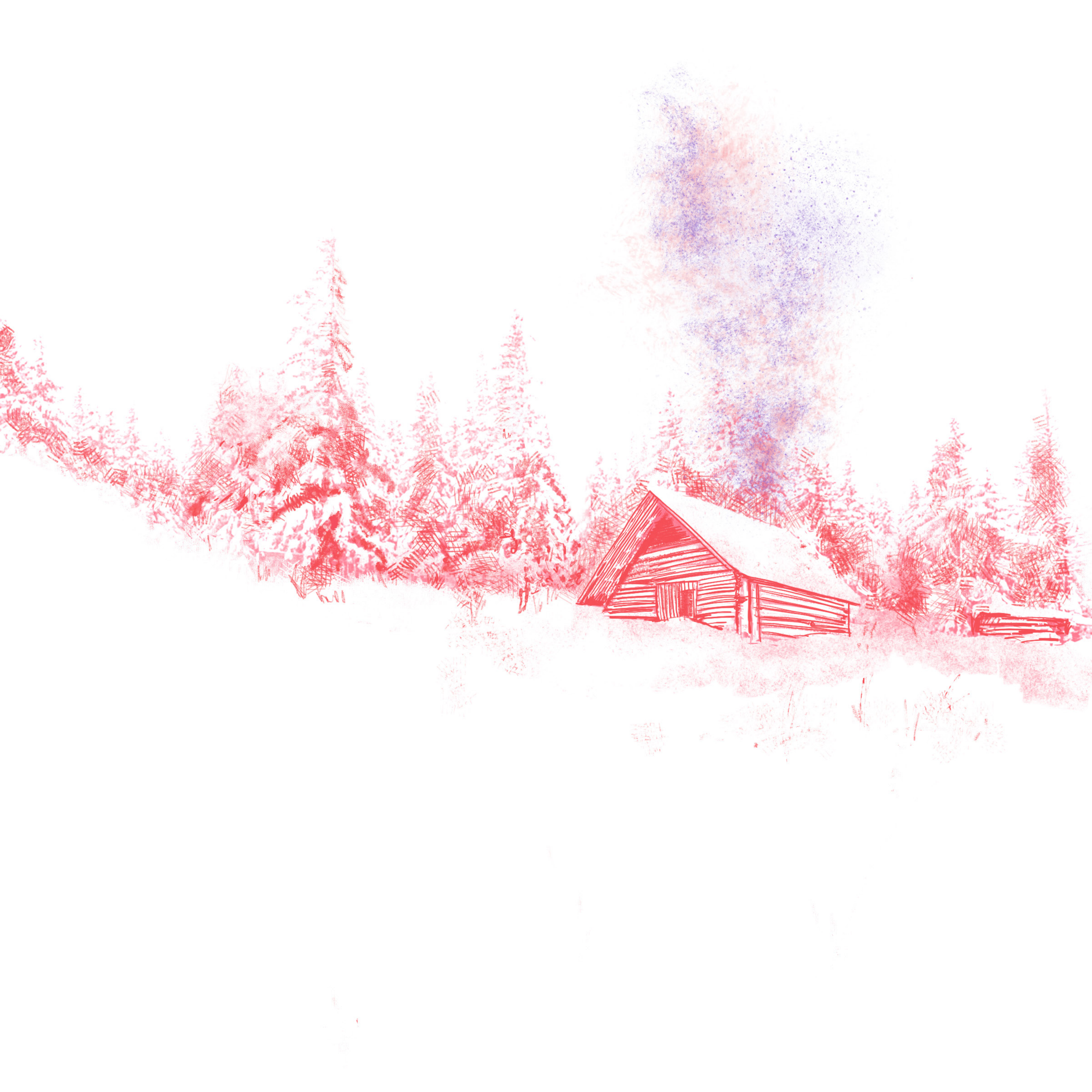
- No et moguis ni un pèl, schwein. – i encanono un home per primera vegada a la vida.

Haviem resseguit unes lleus notes de piano a través del bosc. Per fi teníem l'interpret al davant. Intercanviem mirades nervioses. Uniforme gris perla, l'àguila al pit, la creu gamada, la cara de sorpresa. Malenkov s'hi apropa, el desarma i li assenyala aquell instrument polsós dues vegades. Li fa entendre que vol que toqui per nosaltres. I li fa comprendre també, que en el precís instant en que deixi de fer-ho el matarà.

- Vinga soldadet: toca o et mato. – ordena.

Amb veu baixa, sense coratge ni convicció, l'alemany titubeja alguna cosa. Els seus dits tremolosos reposen sobre les tecles i reprenen la melodia que un minut abans havia interromput. De primer notes matusseres, després cada cop més fluïdes. El rèquiem ja està en marxa i mentre Malenkov obra una botella de vodka, a fora la nit de Nadal esclata preciosa.

Vora el piano minven a parts iguals l'alcohol i les forces del soldat. Malenkov beu i riu, l'escup i li clava un cop de fusell al cap cada cop que li fa una petició. Quan surt fora un moment, intercanvio algunes frases amb l'alemany. Es diu Günther Ficker. Era músic,

diu, fins que la guerra ho va espatllar tot. Tot en ell sembla noble i innocent. No representa per res el prototip d'ésser monstruós que m'havien venut. El convido a un glop i faig un acudit ridiculitzant Hitler. Recordo l'esclat involuntari de la seva rialla. És un riure generós, pur i sincer que avorta ràpidament, mig penedit. Crec que gairebé aconseguixo que per un moment oblidi la sentència de mort que pesa sobre el seu cap. L'alemany no deixa de tocar i les notes segueixen volant entre el baf congelat i fètid de les nostres boques. Riallades i més alcohol. Més licor i més hores. Moltes hores. I a mesura que el dia de Nadal s'enlaira, les forces del condemnat davallen. Ara les notes són arrossegades, impuntuals. Malenkov ja no balla. Ja ningú parla. I jo sento una angoixa rànica que s'insinua en cercles al meu estómac. Finalment, 16 hores després de l'inici del concert, el valor i la força moren. Ficker cau desplomat damunt el piano i comença a somicar. Recordo el vent xiulant a través dels vidres trencats. Malenkov que gairebé semblava adormit, es posa dret i sospira teatralment. Li clava un parell de palmalladetes a l'esquena i m'escup l'ordre:

- Mata'l.
- Malenkov... no cal. Ho dius de debó? Podem... podem empresonar-lo o... Vinga, és Nadal i ens ho hem passat bé.
- És precisament perquè és Nadal i gossos com aquest ens obliguen

a estar menjant fang a la neu que l'hem de matar. – grunyeix encès Tibo més la corda, com si jo no fos el novell ni ell l'oficial.

- No cal...

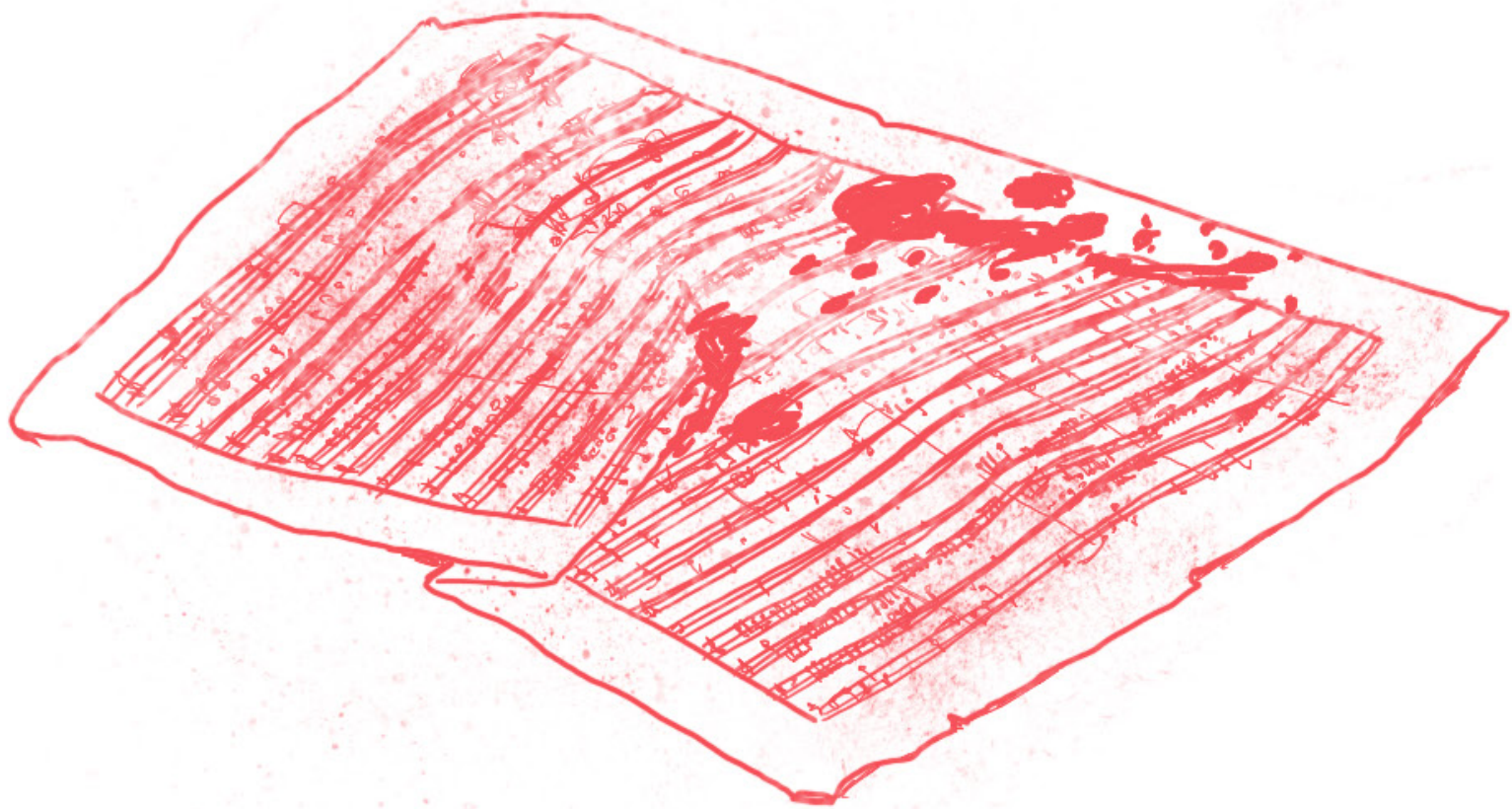
- És una ordre, Zagorsky!

Carrega el SVT-40 i no tinc clar si ho fa per amenaçar-me a mi o al músic. Ficker no entén res del que diem però comprèn tot el què passa. Faig una ullada cap a Malenkov i de nou cap a l'alemany. Faig que no amb el cap.

Tots dos em miren. Nervios i fotut apunto al cap del condemnat amb amb un gest que no sento meu i amb aquest instrument metàl·lic que encara em resulta aliè. La mà em sua. La boca li tremola. Balbucejia frases accelerades amb veu aflautada que no comprenc. Schwanger... bitte... sterben... Els seus ulls de reüll em supliquen. Noto el cor estavellant-se contra el meu pit i un tremolor evident m'obliga a agafar l'arma amb força. Serro les dents.

- Dispara! – crida marcialment aquell inútil.

Espero més i desitjo que passi alguna cosa, qualsevol cosa: una contraordre, una arribada inesperada, una dosi de valor imprevista, que s'ensorri definitivament aquella maleïda casa. Però no passa res. Excepte que miro Günter Ficker i disparo.

Mahrba

El primer dia d'escola no havia anat bé. Mestres nous, companys nous, paraules noves. Tot havia semblava complicat, estrany i fred. I ell, invisible als ulls dels altres.

- Com ha anat el primer dia, Yassir? –va preguntar la mare.

- Normal. –va mentir.

La mare va marxar i quan va tornar li va ensenyar una figureta estranya.

- Et presento en Mahrba –li va dir-. De petita era el meu superheroi.

Em va ajudar quan vaig marxar de casa els pares i també durant la travessia. Em va fer companyia quan estava sola o quan tenia por.

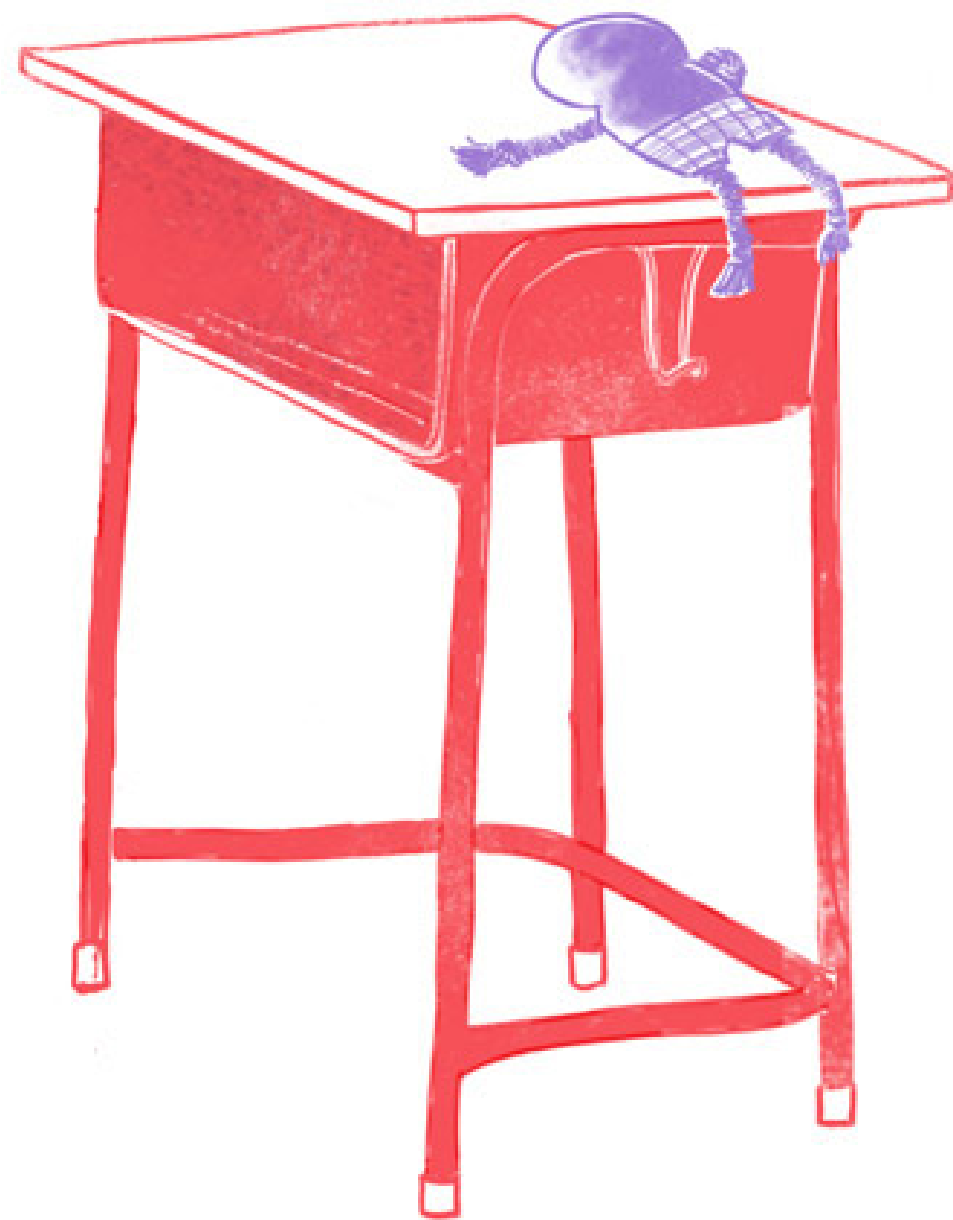
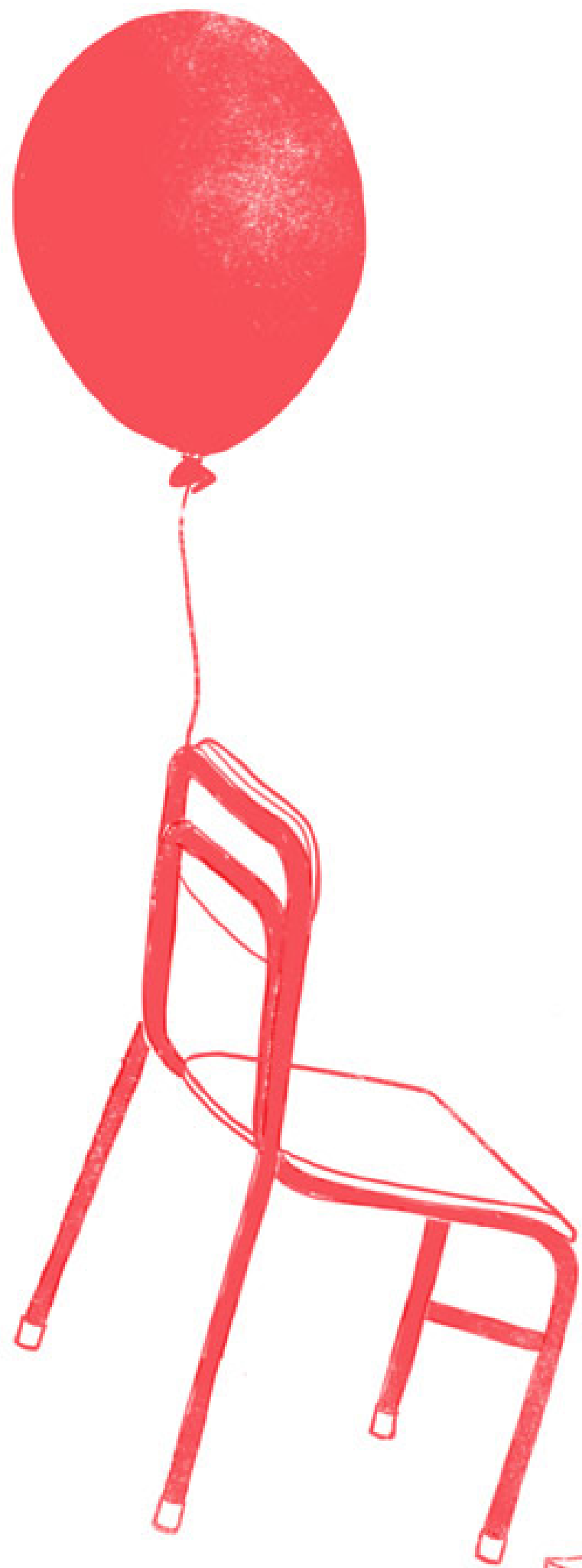
Qui sap si també et podrà ajudar a tu...

En Yassir no va dir res però quan la mare va sortir de l'habitació va agafar aquell petit ninot i el va començar a remenar. El mirava i li donava forma amb les mans, veient com amb cada gest, amb cada moviment li canviava l'expressió al ninot. Allò li va agradar. A més, Mahrba significava "Benvingut" en la seva llengua. Potser això també el podria ajudar.

L'endemà es va endur la figureta a l'escola, i tot i que el dia tampoc

va anar massa bé, ja no es va sentir tan trist ni tan sol. Sí, encara es moria de ganes de jugar amb els altres, però el simple fet de notar aquell tacte a la butxaca semblava donar-li força. Se l'enduia pertot. Quan en Yassir descobria un nou racó al pati, li formava una cara de sorpresa. Quan algú li girava l'esquena, en feia una de ben enfadada. I quan es creuava amb la nena de la cara pigallada n'hi feina una de vergonya.

I un dia, a l'hora del pati, la nena de les pigues se li va acostar i li va dir alguna cosa que en Yassir no va entendre. Ell va somriure i va arronsar les espatlles. Llavors la nena li va passar la pilota i això en llenguatge universal és sempre senyal de benvinguda. I durant una estona van riure i jugar plegats, i en les seves rialles hi cabia un món. Tan bon punt va sonar la campana es van dir adéu amb la mà i en Yassir va entrar a l'aula. Abans, però, encara va tenir temps per agafar en Mahrba i modelar-li una immensa cara de felicitat.

MICROCOSMOS

Contes: Lluís Busquets

Il·lustracions: Guillem Palmada

Publicat per Pixelvirus.com & Lluís Busquets

Primera edició digital Març 2021

© 2021 Pixelvirus.com

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, amb excepció prevista per la llei.

